

La paraula “poder” té un sentit doble

(per Erich Fromm (1941). Text extret de *La por a la llibertat*. Ed. 62. Barcelona. 1979)

La paraula “poder” té un sentit doble. Una cosa és el poder *damunt* algú, la capacitat de dominar-lo, i una altra, el poder de fer alguna cosa, d'ésser capaç, d'ésser potent. El darrer sentit no té res a veure amb la dominació. Expressa el poder en el sentit de la capacitat. Quan parlem d'impotència és en aquesta significació en que pensem. No pensem en una persona que no és capaç de dominar els altres, sinó en una persona que no és capaç de fer el que vol. Així el poder pot significar una de les dues coses, la *dominació* o la *potència*. Lluny d'ésser idèntiques, aquestes dues qualitats s'exclouen mútuament. La impotència, si emprenem el mot no solament en relació amb l'esfera sexual sinó amb relació amb totes les esferes de les potencialitats humanes, desemboca en la tendència sàdica cap a la dominació. Quan un individu és potent, és a dir, capaç de realitzar les seves potencialitats damunt la base de la llibertat i la integritat de la seva personalitat, no li cal dominar ningú i no sent l'anhel de poder. El poder, en el sentit de dominació, és la perversió de la potència, de la mateixa manera que el sadisme sexual és la perversió de l'amor sexual

De *nomadant precipicis*: <http://nomadant.wordpress.com/>